

GITTAI ISTVÁN

Egy kiállítás képeihez

*Terem az idő szanaszét,
örökké való köveket,
szavaszép asszonycsipőről
lehántott ékes öveket.*

*Terem az idő Szaharát,
selymes dűnéket hoz-visz a szél,
Ararát hegyén mosolyog,
hinti, lobogja a zenét.*

*Terem az idő álmot, almát,
hasad a márvány Kararában,
örömteremtő kicsi hölgy
elsétál a havazásban.*

Életre kelve

*Életre kelnem
mindössze annyi volna,
hogy átadná magát nekem?
Mindössze Yin és Yang
körbe és egymásba zárt
feketéje, fehérje,
csak ennyi volnánk?
Hát ezt kétlem én, Uram!*

*Mily megrendítő, lám,
– és mily felemelő is –
a másik szobában
ceruzákkal,
radirgumikkal
éjszakázni,
s közelében neszezni,
fogadni a virradatot.*

Nyáriás

*Ha múlna azon bármi is...
Veled én tudnék szállni is,
s abbahagynám e pizsmogást.
Úgy művelnék valami mást!
Valami csücsköt, parazsat,
kiengesztelném a darazsat,
s amiképpen az donogna
szilvanektártól bezsongva,
mezítelenül, azon mód
kirepülnénk a szezonból.*